

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy M. N., R. P., K. P. oraz P. N. (1) – spadkobierców W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę niezrealizowanego świadczenia po zmarłym W. N. - renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 października 2014 r., znak: (...)

1. umarza postępowanie w stosunku do K. P. oraz P. N. (1),
2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 października 2014 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznaje prawo do niezrealizowanego świadczenia - renty z tytułu niezdolności do pracy po zmarłym W. N. na podstawie art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych M. N. i R. P. za okres od dnia 1 września 2013 r. do dnia 30 listopada 2014 r. z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz za okres od dnia 1 grudnia 2014 r. do dnia 2 maja 2015 r. z tytułu całkowitej niezdolności do pracy,
3. oddala odwołanie w pozostałym zakresie,
4. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz M. N. i R. P. kwoty po 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
5. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. N. w dniu 10 października 2014 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 1 października 2014 roku znak: (...), którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczony w treści odwołania podważył ustalenia organu rentowego dotyczące jego stanu zdrowia. W. N. podniósł, że w związku z dolegliwościami zdrowotnymi nie ma najmniejszych szans na podjęcie pracy zarobkowej, która umożliwiłaby mu zapewnienie środków na bieżące potrzeby oraz zakup niezbędnych leków. Ponadto odwołujący podkreślił, że posiada 40-letni okres składkowy. W konkluzji odwołania ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej

decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 10 października 2014 roku, k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 listopada 2014 roku wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania wyjaśniającego W. N. został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 24 września 2014 roku uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy decyzją z dnia 1 października 2014 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 listopada 2014 roku, k. 3 – 3v a.s.).

W związku ze śmiercią odwołującego pismem z dnia 17 września 2015 roku jego spadkobiercy M. N., R. P. wnieśli o dopuszczenie ich do udziału w sprawie na podstawie art. 136 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (pismo z dnia 17 września 2015 roku, k. 63 – 65 a.s.).

Natomiast spadkobiercy P. N. (1) oraz K. P. złożyli oświadczenia o przystąpieniu do postępowania (pismo z dnia 27 października 2015 roku, k. 86 a.s., pismo z dnia 29 października 2015 roku, k. 88 a.s.).

Pismem z dnia 22 lutego 2016 roku działając przez profesjonalnego pełnomocnika M. N. i R. P. wniosły o przyznanie im prawa do niezrealizowanej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy po zmarłym W. N. za okres od dnia 10 czerwca 2013 roku do dnia 2 maja 2015 roku jako odpowiednio małżonce i córce, z którymi W. N. prowadził wspólne gospodarstwo domowe do chwili śmierci (pismo procesowe z dnia 22 lutego 2016 roku, k. 115 – 116 a.s.).

K. P. oraz P. N. (1) wnieśli o nieprzyznawanie na ich rzecz nierealizowanego świadczenia rentowego (protokół rozprawy z dnia 22 lutego 2016 roku, k. 117 – 121 a.s., pismo procesowe z dnia 1 marca 2016 roku, k. 124 a.s.).

Na rozprawie w dniu 6 lutego 2017 roku pełnomocnik odwołujących M. N. i R. P. zmodyfikował stanowisko i wniósł o przyznanie M. N. i R. P. prawa do niezrealizowanego świadczenia po W. N. tj. renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2013 roku oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej (protokół rozprawy z dnia 6 lutego 2017 roku, k. 273 - 274 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. N., urodzony w dniu (...), zmarł w dniu 2 maja 2015 roku (odpis skrócony aktu zgonu, k. 76 a.s.). Spadek po W. N. nabyli żona M. N., córka R. P., córka K. P. oraz syn P. N. (1) (akt poświadczenia dziedziczenia, k. 70 – 71 a.s.). W. N. wraz z żoną M. N. od 1976 roku do śmierci mieszkał w Z. przy ul. (...). Od 2013 roku wraz z małżeństwem N. mieszkała ich córka R. P.. W. N. wraz z żoną i córką R. P. prowadzili wspólne gospodarstwo domowe. W. N. na podstawie decyzji z dnia 13 września 2011 roku pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 sierpnia 2013 roku (decyzja z dnia 13 września 2011 roku, k. 100 a.r.).

W dniu 10 czerwca 2013 roku W. N. wniósł o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, k. 120 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, ubezpieczony został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 12 lipca 2013 roku uznał badanego za zdolnego do pracy. Na skutek wniesienia przez W. N. sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała w dniu 22 sierpnia 2013 roku orzeczenie na mocy którego uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 12 lipca 2013 roku, k. 124 a.r., sprzeciw k. 130 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 sierpnia 2013 roku, k. 138 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 27 sierpnia 2013 roku decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z dnia 27 sierpnia 2013 roku, znak: (...), k. 140 a.r.).

W. N. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 27 sierpnia 2013 roku (odwołanie z dnia 10 września 2013 roku, k. 143 a.r.)

Sprawa zainicjowana w/w odwołaniem zawisła przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. akt VII U 2539/13, który postanowieniem z dnia 9 czerwca 2014 roku uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 27 sierpnia 2013 roku, umorzył postępowanie i przekazał sprawę do rozpoznania organowi rentowemu (postanowienie z dnia 9 czerwca 2014 roku, k. 175 a.r.).

Wobec powyższego W. N. ponownie został skierowany na badania do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 24 września 2013 roku ponownie uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie z dnia 24 września 2013 roku, k. 183 a.r.).

W oparciu o kolejne orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy decyzją z dnia 1 października 2014 roku ponownie odmówił W. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z dnia 1 października 2014 roku, znak: (...), k. 187 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego W. N. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 10 października 2014 roku, k. 2 a.s.) .

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 3 grudnia 2014 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza kardiologa celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 3 grudnia 2014 roku, k. 6 a.s.).

Biegły kardiolog J. K. w opinii z dnia 28 stycznia 2015 roku nie stwierdził u odwołującego niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych. Biegły wskazał jednak, że koniecznym jest przebadanie W. N. przez onkologa (opinia biegłego kardiologa z dnia 28 stycznia 2015 roku, k. 16 - 17 a.s.).

W związku ze stanowiskiem wyrażonym przez biegłego kardiologa w opinii z dnia 28 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 4 lutego 2015 roku dopuścił dowód z opinii biegłego onkologa (postanowienie z dnia 4 lutego 2015 roku, k. 19 a.s.).

Biegły onkolog J. B. w opinii z dnia 2 czerwca 2015 roku wskazał, że W. N. z uwagi na stopień zaawansowania choroby nowotworowej oraz dodatkowe schorzenia jest całkowicie niezdolny do pracy od grudnia 2014 roku tj. od chwili stwierdzenia nacieku żołądka i przełyku (opinia biegłego onkologa z dnia 2 czerwca 2015 roku, k. 44 - 45 a.s.).

W związku ze śmiercią odwołującego, pismem z dnia 17 września 2015 roku jego spadkobiercy M. N., R. P. wnieśli o dopuszczenie ich do udziału w sprawie na podstawie art. 136 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (pismo z dnia 17 września 2015 roku, k. 63 – 65 a.s.). Spadkobiercy P. N. (1) oraz K. P. złożyli oświadczenia o przystąpieniu do postępowania. (pismo z dnia 27 października 2015 roku, k. 86 a.s., pismo z dnia 29 października 2015 roku, k. 88 a.s.).

W związku z wnioskiem strony odwołującej o dopuszczenie dowodu z łącznej opinii biegłych lekarzy onkologa i kardiologa postanowieniem z dnia 23 marca 2016 roku dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów onkologa i kardiologa celem ustalenia, w świetle znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej, okresu jaki upłynął od zdiagnozowania u W. N. nowotworu przełyku do jego śmierci, stopnia zaawansowania nowotworu w chwili jego wykrycia, jak również ustalenia czy wobec opisu stanu zdrowia W. N.

w okresie od 10 czerwca 2013 roku do 2 maja 2015 roku wynikającego z przesłuchania stron, W. N. chorował na nowotwór przełyku w okresie od 10 czerwca 2013 roku do 2 maja 2015 roku, jaki był stopień zaawansowania choroby w czerwcu 2013 r. i czy wobec współistniejących schorzeń kardiologicznych i onkologicznych W. N. był w okresie od 10 czerwca 2013 roku do 2 maja 2015 roku zdolny do pracy zarobkowej, a jeżeli nie, to w jakim okresie był niezdolny do pracy całkowicie, a w jakim częściowo (pismo procesowe z dnia 22 lutego 2016 roku, k. 115 – 116 a.s., postanowienie z dnia 23 marca 2016 roku, k. 134 a.s.).

Zgodnie z opinią łączną biegłego onkologa M. R. oraz biegłego kardiologa K. S. stwierdzone u odwołującego schorzenia kardiologiczne spowodowały jego całkowitą niezdolność do pracy po czerwcu 2013 roku. W ocenie biegłych schorzenie onkologiczne natomiast spowodowało całkowitą niezdolność do pracy od dnia 29 grudnia 2014 roku, która miała charakter trwały. Ponadto biegli podali, że w okresie od 10 czerwca 2013 roku do 29 grudnia 2014 roku u W. N. nie zdiagnozowano nowotworu (opinia łączna biegłego kardiologa i onkologa z dnia 22 kwietnia 2016 roku, k. 151 – 152 a.s.).

W związku z zastrzeżeniami organu rentowego oraz strony odwołującej do opinii łącznej biegłego onkologa i kardiologa Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty kardiologa (z wyłączeniem biegłych J. K. i K. S.) oraz onkologa (postanowienie z dnia 17 czerwca 2016 roku, k. 170 a.s., postanowienie z dnia 8 lipca 2016 roku, k. 184 a.s.).

Na podstawie opinii biegłego kardiologa K. K. Sąd Okręgowy ustalił, iż rozpoznane u W. N. schorzenia kardiologiczne stanowiły podstawę do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy w okresie od 10 czerwca 2013 roku do 2 maja 2015 roku. Biegły podkreślił, że ewentualna całkowita niezdolność do pracy nie wynikała ze schorzeń kardiologicznych. (opinia biegłego kardiologa z dnia 5 sierpnia 2016 roku, k. 197 – 200 a.s.).

Biegły onkolog J. B. w kolejnej opinii z dnia 8 listopada 2016 roku wskazał, że W. N. był całkowicie niezdolny do pracy z przyczyn onkologicznych od grudnia 2014 roku na stałe (opinia biegłego onkologa z dnia 8 listopada 2016 roku, k. 231 a.s.).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego, w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów oraz dowód z przesłuchania stron tj. M. N. (k. 118 – 119 a.s.), R. P. (k. 119 – 120 a.s.) oraz K. P. (k. 120 – 121 a.s.). Sąd dał wiarę zeznaniom stron w zakresie w jakim opisywały one przebieg choroby W. N. oraz potwierdzały fakt prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego przez ubezpieczonego, jego żonę oraz córkę R..

Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych (przede wszystkim opinie biegłych onkologów oraz kardiologa K. K.), albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występowały w stanie zdrowia W. N.. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu dołączone do akt opinie biegłych onkologów oraz biegłego kardiologa K. K. w sposób wyczerpujący opisują stan zdrowia ubezpieczonego, a także są zrozumiałe, czytelne i wydane na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy w tym w aktach rentowych.

Sąd nie uwzględnił opinii łącznej biegłego onkologa i kardiologa z dnia 22 kwietnia 2016 roku w zakresie w jakim stwierdzała, że schorzenia kardiologiczne spowodowały u W. N. całkowitą niezdolność do pracy po czerwcu 2013 roku. Opinia w tym zakresie nie korespondowała z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym przede wszystkim z opinią biegłego kardiologa K. K..

Zaznaczenia wymaga, że wprawdzie strona odwołująca w piśmie z dnia 14 grudnia 2016 roku (k. 251 - 252 a.s.) zgłosiła uwagi co do opinii biegłego onkologa to jednak w ocenie Sądu zastrzeżenia te były nieuzasadnione. Zdaniem Sądu opinia powołanego w sprawie biegłego J. B. dokładnie diagnozuje stan zdrowia W. N. (w tym okres trwania całkowitej niezdolności do pracy). Z tych przyczyn podniesione przez stronę odwołującą zastrzeżenia stanowią subiektywną polemikę z opinią biegłego.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. N., R. P., K. P. i P. N. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., wydanej dnia 1 października 2010 roku, znak (...), jest zasadne w części dotyczącej przyznania M. N. i R. P. prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia – renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy po zmarłym W. N. za okres od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 2 maja 2015 roku i w powyższym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887 t.j., dalej: ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przy tym podnieść należy, że niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (wyrok Sądu Najwyższego 28 stycznia 2004 roku, sygn. akt II UK 222/03, Legalis). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Osoby wymienione w art. 136 ust. 1 mają prawo do udziału w dalszym prowadzeniu postępowania o świadczenia, nieukończonego wskutek śmierci osoby, która o te świadczenia wystąpiła (art. 136 ust. 2 ustawy emerytalnej). Roszczenia o wypłatę w/w świadczeń wygasają po upływie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, której świadczenia przysługiwały, chyba że przed upływem tego okresu zgłoszony zostanie wniosek o dalsze prowadzenie postępowania.

Art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej wskazuje osoby uprawnione do nabycia niezrealizowanego świadczenia w ten sposób, że w pierwszej kolejności prawo do tego świadczenia mają małżonek i dzieci, z którymi osoba zmarła prowadziła wspólne gospodarstwo domowe. W razie ich braku prawo do niezrealizowanego świadczenia mają małżonek i dzieci, z którymi osoba zmarła nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego. Dopiero wówczas, gdy brak jest w ogóle osób wymienionych powyżej, otwiera się droga do nabycia niezrealizowanego świadczenia przez

innych członków rodziny uprawnionych do renty rodzinnej po osobie zmarłej lub na których utrzymaniu pozostawała osoba zmarła. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt III AUa 476/12, Legalis)

W ocenie Sądu M. N. oraz R. P. spełniają przesłanki uprawniające je do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym W. N. tj. renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem bezspornie prowadziły one z nim wspólne gospodarstwo domowe w rozumieniu art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej. Sąd natomiast na podstawie art. 355 § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 1822, dalej: k.p.c.) umorzył w pkt. 1 wyroku postępowanie odnośnie K. P. oraz P. N. (1), bowiem wnieśli oni o nieprzyznawanie im niezrealizowanego świadczenia rentowego.

Istota postępowania sprowadzała się jednak przede wszystkim do rozstrzygnięcia czy W. N. był całkowicie czy też częściowo niezdolny do pracy w okresie od 1 września 2013 roku do 2 maja 2015 roku. Zdaniem bowiem strony odwołującej W. N. był całkowicie niezdolny do pracy przez cały w/w okres.

Sąd opierając się na opinii powołanych w sprawie biegłych (w tym lekarza kardiologa K. K. oraz lekarzy onkologów) stwierdził jednak, że odwołujący był częściowo niezdolny do pracy z przyczyn kardiologicznych w okresie od 1 września 2013 roku do dnia 30 listopada 2014 roku oraz całkowicie niezdolny od pracy od 1 grudnia 2014 roku do 2 maja 2015 roku z przyczyn onkologicznych. Jak wynika z opinii biegłych onkologów, którzy bazowali na zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji medycznej nowotwór został rozpoznany u W. N. w grudniu 2014 roku. Natomiast brak jest dokumentacji medycznej która potwierdzałaby, że W. N. chorował na nowotwór przed grudniem 2014 roku.

Należy w tym miejscu podkreślić, że w sprawach o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, ustalenie tzw. wstecznej niezdolności do pracy spowodowanej schorzeniami o charakterze samoistnym powinno następować na podstawie dokumentacji lekarskiej, pochodzącej z okresu, na który ma być ustalona data lub okres powstania tej niezdolności, przy czym, im okres ten jest odleglejszy, tym bardziej dokładna powinna być dokumentacja lekarska. Zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego, informacji i wiadomości niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy. Nie mogą być uznane za dowód w sprawie wypowiedzi biegłego wykraczające zarówno poza zakres udzielonego mu przez sąd zlecenia, jak i poza ustawowo określone jego zadania. Sąd nie jest więc związany opinią biegłego w zakresie jego wypowiedzi odnośnie do, zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji sądu, kwestii ustalenia i oceny faktów oraz sposobu rozstrzygnięcia sprawy. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych klauzule generalne np. zasady współżycia społecznego mogą być stosowane tylko w przypadku ich wyraźnego powołania w ustawie. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 lipca 2011 roku, sygn. akt III AUa 247/11, Legalis). W związku z powyższym cytowanym orzecnictwem Sąd nie mógł przyznać stronie odwołującej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za okres od 1 września 2013 roku do 31 listopada 2014 roku nawet jeżeli można podejrzewać, że choroba nowotworowa rozwijała się u W. N. przed jej zdiagnozowaniem w grudniu 2014 roku.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W. N. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do prac w dniu 10 czerwca 2013 roku. Sąd wziął jednak pod uwagę, że do dnia 31 sierpnia 2013 roku ubezpieczonemu przysługiwało świadczenie na podstawie decyzji z dnia 13 września 2011 roku, co nie uzasadniało konieczności przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od daty wniosku. Sąd mając zatem na uwadze treść art. 129 ustawy emerytalnej oraz dzieląc opinię biegłych uznał, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługuje stronie odwołującej od 1 września 2013 roku do 31 listopada 2014 roku, a renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 grudnia 2014 roku do 2 maja 2015 roku tj. do dnia śmierci W. N..

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego dotyczącym ustalania wynagrodzenia pełnomocnika, zastosowanie stawki wyższej od minimalnej wymaga wskazania na przewyższający przeciętną miarę nakład pracy pełnomocnika,

zwiększoną ilość podjętych przez niego czynności i ich jakość, wymagający ponad przeciętnych starań, pod względem faktycznym lub prawnym, charakter sprawy i znacząco istotny wkład pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2013 roku, sygn. akt V CZ 147/12). W niniejszej sprawie w ocenie Sądu nakład pracy pełnomocnika strony odwołującej był na tyle duży, że należało zasądzić koszty zastępstwa procesowego w wysokości stanowiącej sześciokrotność stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości. Mając na uwadze powyższe o kosztach postępowania orzekł jak w pkt. 4 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o dyspozycję § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. z 2013 r. poz. 461 – obowiązujące na dzień wpływu niniejszej sprawy do tut. Sądu).

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie niezdolności do pracy W. N. jej stopnia i okresu trwania. Dopiero postępowanie sądowe, powołanie biegłych lekarzy pozwoliło na ustalenie okresu trwania częściowej oraz całkowitej niezdolności. W tej sytuacji w ocenie Sądu organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie niezdolności do pracy badanego w toku postępowania przed tym organem, o czym Sąd orzekł w pkt. 5 wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)